

TARD

Arribar a temps. És l'únic que li importa. Per això va tan de pressa. Tan ràpid com li permeten les seves forces. Però en arribar, quasi sense respiració, tot i l'halo d'esperança, s'adona que és tard. Massa tard.

Quan la seva mare li va dir quin dia marxarien de vacances, l'Ivan va marcar aquella data en lletra vermella a la seva agenda. Ell era feliç en aquell poble que feia olor d'estiu. De balls entre parelles de mirades entregades. D'amistats sanes d'amics inoblidables. I de banys a la platja, sorollosos, interminables. Perquè aquella felicitat no podia ser ni silenciosa ni limitada. S'ho passava bé i en els seus braços bronzejats no hi havia cap rellotge que posés fre a tanta infantesa desbocada.

El centre de tanta felicitat, però, no eren ni la platja ni els seus amics. Era ella. La Laia. Aquella petitona i rossa que feia que l'Ivan se sentís com en un paradís si ella posava sobre ell la seva mirada.

S'havien conegut feia quatre o cinc anys. I cada estiu, en retrobar-se, el cor de l'Ivan semblava bategar cada vegada més fort. Perquè ja no només xerraven. Ja li feia riure. Ella li havia regalat polseres. S'havien escrit alguna cosa durant els llargs hiverns. No els importava quedar-se a soles. Es llançaven globus d'aigua. S'escollien a l'hora de fer equips. Es convidaven a gelats. O compartien bosses de crispetes durant les pel·lícules que miraven en aquell antic cinema d'estiu que no tenia sostre però sí cadires. De les antigues.

L'Ivan i la Laia no només havien compartit moments de joia. Ella havia suspès alguna assignatura i això generava fortes discussions amb els seus pares. Ell s'havia quedat sense anar al poble durant un estiu perquè els seus pares havien patit una forta crisi amb el negoci familiar, que semblava tenir data de caducitat. I tots dos sabien què volia dir perdre un ésser humà. Els seus avis havien marxat per sempre i aquelles mans esquerdades i sempre plenes de llaminadures i monedes ja no tornarien a acaronar els seus caps.

Aquell estiu, en canvi, estava sembrat de somriures i no de notícies amargues. No hi havia estones per esborrar de les seves memòries. I l'Ivan, més que mai, se sentia enamorat de la Laia. Perquè si enamorat volia dir desitjar veure-la tot el dia, posar-se vermell quan ella li feia una broma o enfadar-se si tocava marxar a casa, l'Ivan estava enamorat. I molt.

L'Ivan tenia clar els seus sentiments. No els podia amagar. Els seus amics més propers eren còmplices de les seves pessigolles. Només faltava per saber-ho ella. I tot i que havia tingut moltes oportunitats per obrir-li el seu cor, l'Ivan havia decidit esperar i fer-ho l'última nit de l'estiu. A soles. Amb el cel estrellat com a únic testimoni. I amb el soroll de fons de la gent esgotant les últimes oportunitats per ballar o per pujar a les atraccions mecàniques. Sortiria com a les pel·lícules, pensava. Segur. No podia sortir malament. Només calia dir-li la veritat. Ser honest, espontani, tendre. No espantar-la. I esperar, és clar, un somriure en forma de resposta.

Però no ho va fer. La seva timidesa es va imposar. Les paraules no van sortir. I la Laia va marxar després d'una abraçada lenta. Inoblidable. Però insuficient. "T'escriuré. Saps que ho faré. Saps que no m'oblidaré de tu", li va dir la Laia abans de sortir cap a casa, desitjant que els seus pares no estiguessin desperts i s'adonessin de l'hora que era.

Tard. Era en l'únic en què pensava l'Ivan. Se li havia fet tard i no s'havia atrevit. I ara no sabia com esperar tot un any per confessar-li d'una vegada allò tan bonic i tan immens que sentia per ella.

En el camí cap a casa, lentament, l'Ivan va pensar que potser podia forçar una última oportunitat. Una darrera ocasió per veure-la i acariciar-li les mans. Mirar-la els ulls i pregar-li que no marxés sense saber que durant els mesos vinents hi hauria algú esperant que el tediós hivern passés ràpidament per tornar a divertir-se amb la seva presència. Per sentir els seus cabells, la seva olor, la seva rialla a prop d'ell. El més a prop possible.

Per això es va aixecar aviat al dia següent. Va anar corrent, sense esmorzar, prometent als seus pares que seria qüestió d'uns minuts. Era l'últim dia de vacances i els pares de tota la colla ja ho tenien tot previst per marxar i agafar la carretera de tornada a la rutinària normalitat. Però la Laia i la seva família ja havien marxat. S'havien avançat als seus plans. Les persianes baixades i l'absència del cotxe delataven una nova derrota de l'Ivan. La més amarga de totes.

En aquella carrera sense premi pensava l'Ivan, 40 anys després. Un encàrrec de la feina li havia obligat a passar molt a prop del poble d'aquells estius i, sense pensar-s'ho, es va desviar per deixar-se anar pels carrers d'aquella edat que no hauria de desaparèixer mai. Pensava en aquella carrera i en la carta que va rebre, dies després. On ella li explicava que, l'endemà al matí, va anar a buscar-lo. Les maletes estaven en el cotxe i el seu pare caminava nerviós d'un costat a un altre de la casa desitjant sortir per no topar-se amb una infernal caravana. Però ella li va dir que tornaria de seguida. Així que va aprofitar la cara de benèvola resignació del seu pare per rastrejar els possibles racons on podria trobar a l'Ivan. En va. Ni a la plaça, ni a la platja. I era massa d'hora per cridar a la seva porta. Així que va decidir acceptar les presses del seu pare i es va allunyar de l'Ivan. Ella, li deia a la seva carta, també havia estat tímida per callar el que sentia cap a la persona que alegrava els seus estius.

L'Ivan recordava aquella ràbia per l'oportunitat perduda. Quan tots dos ho desitjaven. Tant. Una ràbia que es va convertir en impotència quan, a través d'una altra carta, la Laia li va explicar que no tornaria a passar les vacances al poble. Una tràgica història familiar ho havia entristit tot. Canviant les seves vides per sempre. Li era molt difícil explicar-se i impossible imaginar-se un estiu sense l'Ivan de ben a prop.

Que curiós -pensava aquell dia de feina, perdut de nou entre aquells carrers-, que mai s'haguessin retrobat. Que el maleït atzar els hagués separat. Per sempre. Que un esgraó hagués frenat aquell desig de passar junts cada nou estiu. Que mai haguessin pogut confessar-se, cara a cara, que mai tornarien a viure uns dies tan feliços. Irrepetibles. Uns moments banyats de sol càlid i fresca ingenuïtat. Pura màgia que van compartir. Somrient. De la mà.

Pseudònim: Ivan Ruich